

ΛΟΓΙΟΙ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

ΕΝ ΤΩ ΕΞΩ ΕΛΛΗΝΙΣΜΩ

[Εἰς τὴν Πινακοθήκην τοῦ Ἑθν. Ἡμερολογίου αὐτοδικαίως ἀνήκει μία μικρὰ τιμητικὴ θέσις εἰς τὸν ἐκ Κων/λεως νεαρὸν γελοιογράφον κ. Φ. Δημητριάδην, ὅστις ἐκόσμει μέχρις ἐσχάτων τὰ αὐτόθι γελοιογραφικὰ φύλλα καὶ περιοδικὰ μὲ πλεῖστα ὅσα ἐπιτυχὴ σκίτσα ἐκ τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς. Εἰς τὸ ἔμμετρον σατυρικὸν «Ἐμπρός», τὸ «Ἀνω Κάτω», τὰ εὐθυμογραφικὰ Ἡμερολόγια «Σατανᾶς» — «Περίδρομος», κλπ. συνεισέφερεν ἐκλεκτὴν καὶ ἀφθονὴν τὴν συνεργασίαν του. Τὸν παρουσιάζομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ Ἡμερολογίου ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν κάτωθι σκίτσων, τὰ ὅποια ἐπίτηδες ἐφιλοτέχνησε διὰ τὸ παρατιθέμενον χαριέστατον ἠθογράφημα ὀφειλόμενον εἰς τὴν κομπῆν γραφίδα τοῦ ἐν Κων/λει ἐγκρίτου ποιητοῦ καὶ λογογράφου κ. Κ. Γ. Μακρίδου.]

ΤΟ ΠΡΟΙΚΟΚΑΛΕΣΜΑ

Ἡ Κοκώνα Μαργίτσα, ἀπ' τὰ Ἑξη Μάρμαρα, στεφάνωνε τὴν Κυριακὴ τὸν μονάκριβό της γυιὸ μὲ τὴν κόρη τῆς Κοκώνας Φρόσως ἀπ' τὸ Φανάρι

Ὅλα ἦσαν ἔτοιμα: ὁ κουμπάρος στὸν τόπο, τὰ κουφέτα παραγγελλμένα, ἡ δὲ προῖκα στὴν ἐντέλεια.

Ἡ προῖκα στὴν ἐντέλεια; Μὰ αὐτὸ ἔπρεπε νὰ ἐξακριβωθῇ καὶ ἀπὸ τὸ **ταράφι** τοῦ γαμπροῦ.

Τὴν σκέψιν αὐτὴν ἐνίσχυσαν καὶ ἡ δυὸ κουνιάδες τῆς Μαργίτσας, αἱ ὁποῖαι, μ' ὅλο τὸν ξετρελαμὸ ποῦ εἶχαν στὰ νειᾶτα των, κατῴρθωσαν νὰ μείνουν γεροντοκόριτσα. Καὶ τὰ γεροντοκόριτσα δὲν χωνεύουν τὰ νέα κορίτσια ποῦ παντρεύονται.

Ἔτσι λοιπὸν ἡ Μαργίτσα ὑπέδειξε στὴν οἰκογένεια τῆς νύφης τὸ «προικοκάλεσμα». Ἡ πρότασις ἔγινεν ἀποδεκτὴ ἀπὸ τὴν συμπεθέραν καὶ ὠρίσθη ὡς ἡμέρα ἡ προπαραμονὴ τοῦ γάμου.

* *

Αὐστηρὰ ὡς ἀνακριτής, βλοσυρὰ ὡς τελωνοφύλαξ, ἐξεκίνησε ἡ Κοκώνα Μαργίτσα διὰ τὸ Φανάρι, ἔχουσα ἐκ δεξιῶν τὴν μίαν

κουνιάδα της και ἔξ εὐωνύμων τὴν ἄλλην — παρέδρους δικαστὰς τῆς **ἐντελείας** τῆς προικός.

Ἡ ὑποδοχὴ ὑπῆρξε θερμῇ. Φιλία βροχηδὸν ἐκατέρωθεν και κατόπιν ἐπίσημος παρουσίασις Μαργίτσας και Σίας εἰς τὰς προσκεκλημένας φίλας και γειτονίσσας τῆς Κοκώνα Φρόσως και τῆς κόρης της.

Ἦσαν δὲ ἐκεῖ συνηγμένοι ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὸ ἄνθος τῆς Φαναριωτικῆς κοινωνίας : ἡ σύζυγος τοῦ ἀριστεροῦ δομεστίχου μετὰ τῆς ἑαυτῆς θυγατρὸς, ἡ ἀδελφὴ τοῦ μουχτάρη μετὰ τῆς μητρὸς της Σεβαστίτσας, ἡ ἀνεψιὸς τοῦ Ἀγίου Ξηροκαμπίας, ἡ χήρα τοῦ Ἀρχοντος Παρασιτιζομένου μετὰ τὴν ἀδελφήν της, δυὸ διδασκάλισσαι ἀπ' τὸ Μουχλιό, και ἄλλαι πολλαί, αἱ ὁποῖαι, πρὶν ἔλθουν τὰ συμπεθερικά, εἶδαν και ἐξήτασαν κ' ἐθαύμασαν τὰ προικιά και τὰ ἡῦραν ὅλα τακτικά χωρὶς κανένα «κουσουρι».

— Ἐ! μὰ ἀφοῦ τὰ ἡῦρατε σεῖς τακτικά, περιττὸ ἦταν και νᾶρθουμε! εἶπεν ἡ Κοκώνα Μαργίτσα.

— Καλὲ πᾶ!... Λόγος εἶν' αὐτὸς ποῦ λέγεται! εἶπεν ἡ Κοκώνα Φρόσω. Μπορεῖ ἐμεῖς νὰ τὰ νομίζουμε σωστά κ' ἐκεῖνα νᾶχουνε ἓνα σωρὸ κουσουρία.... Ἐλάτε, ἐλάτε, νὰ τὰ σεργιανίσετε.

* Ἐξεκίνησε ἡ Κοκώνα Μαργίτσα ἀπὸ τὸ Φανάρι...

Ἡ προῖκα ἦταν ἐκτεθειμένη στὸ ἐπάνω πάτωμα. Ἐν πρώτοις μία στοίβα μεγάλῃ-μεγάλῃ και φουσκωτῇ, ἀπὸ μαξιλάρια και παπλώματα. Τὰ παπλώματα ἦσαν τέσσερα : τὰ δυὸ μπασμαδένια, τὸ τρίτον λαχουράκι, και τὸ τέταρτο, τὸ «πιὸ καλὸ», ἀπὸ ἀτλάζι. Τὸ τελευταῖον, φυσικά, προσεῖλκυσε τὴν μεγαλειτέραν προσοχὴν και ἔγινεν ἀντικείμενον ἰδιαίτερας ἐξετάσεως. Μαργίτσα και κουνιάδες τὸ ἔψαψαν ἀλληλοδιαδόχως, δοκιμάζουσαι τὴν ποιότητα τοῦ ὑφάσματος, τὸ ἔτριψαν μετὰ τῶν δακτύλων, τὸ ἐχάιδευσαν.

— Καλὸ ἀτλάζι μοιάζει.... ἄρά γε δουλεύτηκε και καλά; παρετήρησε ἡ Μαργίτσα, θέλουσα νὰ τὸ ἰδῇ και ἀνοιγμένο.

— Σωστὴ μιὰ ἑβδομάδα ἔβαλε ὁ χαλάτσης γιὰ νὰ τὸ κἀνῃ. Ἀλλὰ χαλάλι του! Ἐκανε ἓνα σχέδιο ποῦ εἶνε τρέλα!

Τὸ πᾶπλωμα κατεβιδάσθη μετὰ πάσης εὐλαβείας ἀπὸ τὴν στοίβα και ἐξεδιπλώθη.

— 'Ωραϊο!... ώραϊο!... μέ' γειά νά τὸ χαλάσουνε! Εἶπαν ὅλες.
— Καλὸ εἶνε... εἶπε καὶ ἡ Μαργίτσα· μόνο ἓνα κουσουν-
ράκι ἔχει.

— Ποιό, Μαργίτσα μου;

— "Ἐχει ῥαφὲς στὴ μέση τ' ἀτλάζι του... καὶ καμμιὰ φορὰ
δὲν περνᾷ χρόνος κι' ἀρχίζουν τὰ τέτοια νά λυώνουν ἀπ' τὴ
ῥαφή. Τώρα ὅλες τὰ κάνουν μονόφυλλα. Δὲν τὸ ξέρατε αὐτό;

— "Ὁχι, νὰ σὲ χαρῶ!... 'Ἄλλ' ὅς ἔχουν τὴν ὑγείά τους, κι' ὅς
τὰ λυώσουν καὶ προτῆτερα.

— Αὐτὸ εἶνε... ὅς ἔχουν τὴν ὑγείά τους.

Καὶ ἡ συνοδεία ἐξεκίνησε πρὸς τὰ τραπεζομάνδηλα καὶ τῆς
πετσέτες. Δυὸ λινὰ καὶ δυὸ ἄλλα μανδαπολένια· μιὰ ντουζίνα
λινὲς πετσέτες, καὶ μιὰ ἄλλη
ἀπὸ λευκὸ πανί γιὰ τὴν κα-
θημερινὴν χρῆσιν.

— Λεῖπουν μόνον ἡ πε-
τσέτες τῆς κουζίνας, παρε-
τήρησεν ἡ Φρόσω, προλαμ-
βάνουσα νέαν παρατήρησιν
τῆς Μαργίτσας. 'Ἀλλὰ κι' αὐ-
τὲς θὰ μᾶς ἔλθουν ἀπόψε
ἀπ' τὸ Τσαρσί.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ ὀλιγώτε-
ρον, ποῦ λείπει. Φρόσω μου.

— Καὶ τί ἄλλο λείπει,
Μαργίτσα μου;

— Ἡ μάρκες... ὅλα εἶνε
ἀμάρκωτα.

— "Ἐχεις δίκαιο. 'Ἄλλ' ἐκεῖνες γίνονται καὶ ὕστερα εὐλο-
γημένη.

— Ναί, ἅμα τὴν πατήσουν τὰ παιδιά, θαῦρη καιρὸ νά πιάσῃ
κέντημα. "Ἐτσι τᾶπαθε καὶ μιὰ γειτόνισά μας κι' ἀκόμα ὅλα
τὰ τραπεζιακά τῆς ἀμάρκωτα φυλάουν.

'Εν τῇ μεταξὺ τὰ κορίτσια εἶχαν προχωρήσει καὶ ἄρχισαν νά
θαυμάζουν τὰ φουστάνια τῆς νύφης, καὶ ἰδίως τὸ ὁλόμαυρο
«τῶν ἐπισκέψεων», ποῦ ἦταν ἀπὸ μεταξωτὸ καὶ ὅλο νταντέλλες
ἀπ' ἐπάνω του ῥιχμένες. Ἦλθαν καὶ ἡ κουνιάδες, ἦλθε καὶ ἡ
Μαργίτσα.

— Νὰ ἰδοῦμε σ' αὐτὸ τί θαῦρης νά πῆς, εἶπεν ἡ Φρόσω.

— Τὸ καλὸ-καλό. Αὐτό, ναί. 'Ωραϊο φουστάνι! Δὲν ἔχει νά
ᾤπῃ κανεὶς τίποτε... Καὶ τί μεταξωτὸ εἶνε;

— Γκρεναντίνα... καὶ 60 γρόσια τὸ μέτρο ἂν ἀγαπᾷς.

— Ἡ τιμὴ δὲν ἔχει νά κάνῃ. Ὑπάρχουν κι' ἀκριβώτερες γκρε-

ναντίνες· ἀλλ' ὅλες εἶνε ἓνα πράγμα· σκάνουν πολὺ γλήγορα. Ποῦ τ' ἀθάνατα ἐκεῖνα τὰ γκρά τῆς ἐποχῆς μας. Τώρα ὅλα τέτοια, ψεύτικα, τὰ κάνουν.

Εἶπε τὸ στρογγυλό της καὶ σ' αὐτὸ ἡ πεθερά. Καὶ ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ τῆς ῥόμπες καὶ τὰ ματινεδάκια.

— Αἰτῇ ἐδῶ ἡ ῥόμπα θὰ εἶνε βέβαια ἡ καλὴ της.

— Ναί, ποῦ θὰ τὴν φορέσῃ τὴ δεύτερη ἡμέρα τοῦ γάμου.

— Καλούτσικη εἶνε... Μόνε... ἡ κορδέλλες της δὲν μοιάζουν ὀλομέταξες...

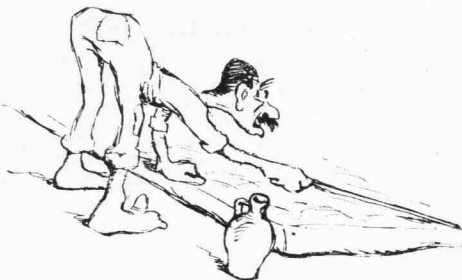
— Ὀλομέταξες, νὰ σὲ χαρῶ.

— Ἔτσι δείχνουν, μὰ ἔχουν καὶ βαμβάκι μέσα... Γελαστήκατε.

— Κι' ὁ φιόγγος ποῦ δένει μπροστά, μοῦ φαίνεται σὰν κομμάτι φτωχικός, παρατήρησεν ἡ μιὰ κουνιάδα.

— Καὶ ἡ νταντέλλες τοῦ λαιμοῦ δὲν πηγαίνουν στὸ χρῶμα, παρετήρησε καὶ ἡ ἄλλη.

— Καὶ ἡ οὐρὰ ἀναλόγως μὲ τὸ μπῶι τῆς νύφης σὰν κοντὴ πέφτει, εἶπε καὶ πάλιν ἡ Μαργίτσα.

— ... Σωστὴ μιὰ ἑβδομάδα ἔβαλε ὁ χαλάτσος...

Ἡ Φρόσω ἄρχισε νὰ φουρκίζεται μ' αὐτὰς τῆς παρατηρήσεις. Ἀλλὰ τὸ ἐπολιτεύετο. Τί νὰ κάνῃ; Γιὰ τὸ χατήρι τῆς κόρης της ἔκανε τὰ πικρὰ γλυκὰ καὶ τὰ κατάπινε.

Ἡ ποκαμίσεσ, καὶ ἰδίᾳ τὰ παντελόνια, ἐξητάσθησαν **κατὰ μῆκος καὶ πλάτος** κυριολεκτικῶς, τὰ κορίτσια περιωρίσθησαν «ἀπὸ ἵτροπὴν» εἰς τὴν ἐξέτασιν μόνον τῶν νταντελλῶν καὶ τῶν κεντημάτων. Ἡ ὕπανδρος ὁμως ἐπεξέτεινον τὰς ἀνιχνεύσεις τῶν θαρραλέως καὶ εἰς ἄλλας λεπτομερείας... Ἡ γέρθη δὲ ζωνηρὰ συζητήσις ἐὰν τὰ δενόμενα εἶνε τὰ «βολικώτερα» ἢ τὰ κουμπωνόμενα, ἢ τέλος τύπος μικτὸς κουμπωνομένων καὶ δενομένων. Ἡ Κοκκῶνα Φρόσω εἶχεν ἔλθει πιά «ὡς τὸν λαιμό». Ὅτε δὲ καὶ μιὰ ἀπ' τῆς κουνιάδες, ἀπ' τὰ γεροντοκόριτσα, ἠθέλησε νὰ ἀποφανθῇ γνώμην ἐπὶ τοῦ λεπτεπιλέπτου τούτου ζητήματος, δὲν ἐβάσταξε πλεία, ἀλλὰ τῆς τῶκοψε στρογγυλά:

— Ἐσὺ εἶσαι κορίτσι ἀκόμη καὶ δὲν ξέρεις ἀπὸ τέτοια...

Ἦταν ἡ πρώτη ἀψιμαχία μεταξὺ τῶν δύο στρατοπέδων τῶν συμπεθερικῶν. Ἡ δευτέρα ἐπέπρωτο νὰ συναφθῇ κρατερὰ ἐπὶ

τῶν καπελλίνων. Τρία εἶπαν πῶς θὰ ἔκαμναν καὶ δὲν εἶχαν ἐκεῖ παρὰ δύο μόνον, τὸ δὲ *καλὸ* — ὁ Θεὸς νὰ τὸ κάνη καλὸ! Κᾶτι κορδέλλες πρόστυχες! κᾶτι φτερά πτωχικά! Καὶ ἀντὶ πέντε, βάλανε μόνο τρία!

Ἡ γρίνια ὠξύνετο ὁλονέν. Ἡ καταιγὶς ἤρχισε νὰ μυκάται. Καὶ ὡς νὰ μὴν ἤρχουν τὰ σχόλια ἐπὶ τῶν προικιῶν, ἐπεξετάθησαν καὶ ἐπὶ τῶν φορεμάτων τῆς Κοκῶνας Φρόσως. Ἦτο ἐκεῖ καὶ τὸ φουστάνι ποῦ θὰ ἐφοροῦσε στὸ γάμο. Τὸ εἶδαν, τὸ ἐξήτασαν καὶ δὲν ἔλειψαν νὰ τὸ σχολιάσουν καὶ αὐτό. Πῆρε δὲ τ' αὐτὶ τῆς Φρόσως καὶ μίαν κατ' ἰδίαν κουβένταν τῶν κουνιάδων:

— Ἀντὶ νὰ εἶνε *γκρά*, τῶκανε *ντρά*. Καὶ νὰ ἦτανε τοῦλάχισ-

«... Ἡγέρθη δὲ ζωηρὰ συζητήσεις ἐὰν τὰ δενόμενα ἢ τὰ κουμπωνόμενα εἶνε τὰ *βολικώτερα*...»

στον ντρά τῆς προκοπῆς, στὸ διάβολο. Τὸ ἔκανε ὅμως θαμπό, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸ φορέσῃ σὲ κηδεῖα.

* * *

Αὐτὸ ἦταν ἡ τελευταία σταγὼν, διὰ νὰ ὑπερεκχειλίσῃ τὸ ποτήριον. Ἀλλὰ πάλιν ἡ Φρόσω, καλὴ καὶ ὑπομονητικὴ, συγκρατήθηκε. Κατὰ τὰ τραταμέντα ὅμως, ἐκεῖ ποῦ ἡ Κοκῶνα Μαργίτσα ἀνακάτευε περίφροντις τὸ φλυτζάνι τοῦ καφέ της διὰ νὰ ῥοφήσῃ καὶ τὸν τελφὲ καὶ ἰδῇ στὸν πάτο τὴν τύχη τοῦ γυιοῦ της, ἔξαφνα θυμῆθηκε... τὰ λουτρικά.

— Καὶ τὰ λουτρικά; Καλέ, ξεχάσαμε, στὴν φούρια μας, νὰ ἴδουμὲ τὰ λουτρικά;

— Ἀ! ἐκεῖνα πιά ἀπὸ σᾶς θὰ τὰ ἴδουμὲ, Μαργίτσα μου.

— Πῶς ἀπὸ μᾶς;

— Καὶ καλὰ, δὲν ἔξερεις πῶς τὰ λουτρικά εἶνε τοῦ γαμπροῦ;

— Τοῦ γαμπροῦ τὰ λουτρικά; Ἀς κάνω τὸ σταυρό μου.

— Καλ' ἔλα στὰ σύγκαλά σου, Μαργίτσα μου.

Ζήτημα σπουδαῖο, ζήτημα ἀρχῆς, ζήτημα ἀρμοδιότητος!

“Όλες ἡ Φαναριώτισσες συνετάχθησαν μὲ τὸ μέρος τῆς Φρόσως, πῶς τὰ λουτρικά εἶνε τοῦ γαμπροῦ.

— Καλέ, μὰ θέτε νά με πάρετε πῶς κατέβηκα ἀπ’ τῆς Λύτρες καὶ δὲν ξέρω τὸν κόσμο! ἀνεφώνησεν ἡ Μαργίτσα.

Καὶ ἡ συζήτησις, ἀνάψασα στὰ καλά, δὲν ἄργησε νὰ ἐκτραχυνθῇ. Εἶπαν αἱ μὲν, εἶπαν αἱ δέ, λόγια πικρὰ ἀντηλλάγησαν, καὶ ὅταν πιά ἡ γλῶσσες κουράστηκαν, ἡ Κοκώνα Μαργίτσα εἶπεν ἐν ὅλῃ τῇ πενθερικῇ τῆς σοβαρότητι καὶ τελεσιγραφικῶς :

— Νὰ σοῦ ’πῶ, Φρόσω μου: ξέρεις πολὺ καλά πῶς στὰ ’δικά μας τὰ μέρη ὅλα εἶνε τῆς νύφης κι’ ὁ γαμπρὸς δὲν σκοτίζεται γιὰ τίποτε. Βγά-

ζει τὰ παπούτσια του καὶ μπαίνει στὸ σπῖτι τῆς νύφης χωρὶς νὰ ἔχη μαζί του οὔτε παντοῦφλες. “Ὅ,τι λοιπὸν ἡῦρα ἀπ’ τοὺς γονεῖς μου, ἐκεῖνο θέλω νὰ γίνῃ καὶ στὸ παιδί μου. Παράβλεψα σέ τόσα καὶ τόσα. Κάματε τὸ ἀτλαζένιο πάπλωμα μὲ ῥαφή στή μέση καὶ δὲν εἶπα τίποτε. Ἄφηκατε ἀμάγκωτα τὰ τραπεζομάνδηλα καὶ τῆς

— « ὁ γαμπρὸς βγάζει τὰ παπούτσια του καὶ μπαίνει στὸ σπῖτι τῆς νύφης... »

πετσέτες, χωρὶς νὰ καταδεχθῶ νὰ τὸ κάνω ζήτημα. Ἀντὶ τρία καπέλλα ποῦ ὑποσχεθήκατε, κάνατε δύο μόνον καὶ ὁ Θεὸς νὰ τὰ κάνῃ καπέλλα. Ἀπ’ ὅλες τῆς ῥόμπες σας καμμιὰ δὲν ἀξίζει, οὔτε μιὰ φτωχοπούλα θὰ κατεδέχετο νὰ τῆς φορέσῃ. “Ὅλα λοιπὸν αὐτὰ τᾶφαγα καὶ τὰ κατάρια γιὰτ’ εἶμαι καλή. Ἀλλ’ ὥς ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει! Ἄαα! Ἄμα εἶσαι πολὺ καλή, σὲ καθαλλικεύουν κι’ ὅλας. Τὸ νὰ λείψουν ἀπ’ τὴ προῖκα τῆς κόρης σου τὰ λουτρικά, αὐτὸ δὲν θὰ τὸ παραδεχθῶ ποτέ. Λουτρικά ἀπὸ μᾶς μὴ περιμένετε. Ἐχετε ἀκόμα δυὸ μέρες νὰ φροντίσετε. Ἐκτὸς ἂν θέλῃς νὰ παντρέψῃς τὴν κόρη σου ἄλουστη.

Καὶ λαβοῦσα ἡ Κοκώνα Μαργίτσα τὴ μιὰ κουνιάδα τῆς ἐκ δεξιῶν καὶ τὴν ἄλλην ἐξ εὐωνύμων εἶπε μὲ μισὸ στόμα ἔνα

ἀντίο καὶ τὲς ἐπέστρεψε στὰ "Ἐξη Μάρμαρα χολοσκασμένη
καὶ κατασυνγυρισμένη.

— Καλλίτερα νᾶσπανα τὸ πόδι μου παρὰ νὰ πήγαινα! εἶπεν

— ... Καλλίτερα νᾶσπαζα τὸ πόδι μου παρὰ νὰ πήγαινα...

«ἐμπιστευτικῶς» καὶ ἐν κοντολογίᾳ στῆς γειτόνισσες ποῦ τὴν
περιμένανε στὴν πόρτα.

Κ. Γ. ΜΑΚΡΙΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟΝ ΠΑΡΝΑΣΣΟΝ

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

«Εἶπε τὸ Τριαντάφυλλο μὲ λόγια πικραμένα:

- « — Ἡ Μοῖρα τί τὴν ἔδωκε τὴν ὁμορφιὰ ὃ ἔμένα;
ἀφ' οὗ σιὸν κόσμος μιὰν ἀνγὴ γεννιέμαι καὶ πεθαίνω;
Μὲ βρίσκει ἡ κόρη τοῦ περνᾷ 'ς τοὺς κήπους ἀνθισμένο,
καὶ μὲ καρφώνει ἀλύπητα 'ς τὴν ἄσπρη τραχηλιά της·
μὲ πλέκ' ἡ ἄλλη λευρὴ στολίδι στὰ μαλλιά της...
κι' ὅποιος περᾷ καὶ μὲ ἰδῇ νὰ ζήσω δὲν μ' ἀφίνει! »
Καὶ τὸ Σκουλήκι ἰ' ἄκουσε κι' ἀπόκρισι τοῦ δίνει:
« — Κι' ἂν ζήσης μόνον μιὰν ἀνγὴ, τόση ζωὴ τοῦ φθάνει
τριαντάφυλλο τοῦ ζῇ πολὺν τὴν ὁμορφιὰ του χάνει ».
Πικρὰ ἀλήθεια: ὅ,τι περνᾷ, χάρη διπλῇ σκορπίζει
νὰ ἦσαν αἰῶνια ἡ ὁμορφιὰ δὲν θ' ἄξιζε ὅ,τι ἄξιζει!

(Ἐκ τῶν τοῦ γάλλου
ποιητοῦ Abis)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ